

Ὁ Ρενιέρης Σέρρας εἶχε ἕξ τέκνα, δύο ἄρρενα καὶ τέσσα-
ρα θήλεα. Ἐκ τῶν υἱῶν διεκρίθη ὁ Ἰωάννης Δαρεῖος, ὅστις ἐ-
σπούδασε εἰς Παδοῦν καὶ ἰδίαις δαπάναις συνετήρησεν εἴκο-
σιν ἄνδρας πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἑνετικοῦ στόλου πολεμοῦντος
κατὰ τῶν Τούρκων.

Τὰ ἐπίσημα ἔγγραφα μαρτυροῦσιν ὅτι τὴν γενναίαν καὶ
φιλόπατριν ταύτην πράξιν τοῦ Ἰωάννου Δανείου, πολλοὶ ἐμι-
μήθησαν.

Τὸ καλὸν παράδειγμα φείποτε προξενεῖ ὠφέλειαν.

Ἐν Ζακύνθῳ 1884.

Σ. ΔΕ ΒΙΑΖΗΣ.

ΜΩΣΑΙΚΟΝ

Ὅστις θέλει ν' ἀγαπᾶται παρ' ὅλων πρέπει ν' ἀποφασίσῃ
νὰ διδασθῇ πολλὰ πράγματα, τὰ ὅποια γνωρίζει ἀπὸ ἄν-
θρώπων ἀγνοοῦντας αὐτά.

Champfort.

Ἡ ὁκνηρία ὁδοιπορεῖ βραδέως καὶ διὰ τοῦτο ἡ πτωχία
τὴν καταφθάνει ἐντὸς μικροῦ διαστήματος.

Hunter.

Ἡ ἀρετὴ εἶναι ὡς τὰ ἀρώματα ἐκεῖνα, ὧν τὴν εὐωδίαν
αἰσθάνεται τις μόνον, ὅταν θραύσῃ ἢ καύσῃ αὐτά. Διότι ἂν
καλύπτει τὰ ἐλαττώματα, ἡ δυστυχία καθίστησι περιφα-
νεῖς τὰς ἀρετάς.

Bacon.

Ἡ καλλιτέρα ἰδέα ἐνὸς συγγραφέως, εἶνε σγχάνικς ἡ ἰδέα
ἣν ἔχει περὶ τοῦ ἔργου του.

J. petit senn.

Ἀπόφευγε τὸν ἄνθρωπον ὅστις εὕρισκει τὰ πάντα καλὰ,
τὸν ἄνθρωπον ὅστις εὕρισκει τὰ πάντα κακὰ καὶ πρὸ παντὸς
ἄλλου τὸν ἄνθρωπον ὅστις διὰ πάντα ἀδιαφορεῖ.

Lanater.

Πάντες οἱ ἄνθρωποι εἰσὶν ἀνεκτοί, ἐκτὸς τῶν ἀνεχομένων
τὰ πάντα.

Horn.

Ὁ μὴ εὕρισκων τὸν Θεὸν πανταχοῦ, οὐδαμοῦ εὕρισκει
αὐτόν.

J. petit- sen.

Αἱ ῥυτίδες εἰσὶν αἱ ἀτραποὶ ἐν αἷς τὰ ἀπερχόμενα ὄνειρο-
πολήματα συναντῶσι τὴν ἐρχομένην πεῖραν.

J. Petit-senn.

Ἡ μετριοφροσύνη εἶναι διὰ τὴν ἀρετὴν ὅτι ὁ πέπλος διὰ
τὴν ὠραιότητα ἀναδείκνυσιν αὐτὴν λαμπροτέραν.

Cpster Rult.

Ὁ Ναῖλος καλύπτει τὰς πηγὰς αὐτοῦ πόσαι περυσίαι
δὲν εὔχονται νὰ δυνηθῶσι νὰ πράξωσι τὸ αὐτό.

J. petit-senn.

Η ΠΡΟΓΕΓΡΑΜΜΕΝΗ

Διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

ὑπὸ Ν. Β. ΠΑΓΚΩΣΤΑ

(Συνέχεια)

Φίλος ἤθελε τῷ προπαρασκευάσει κλίνην ἐκ βρύων, φίλος
ἤθελεν ἐκθλίψει τὸν χυμὸν ὑγεινῶν φυτῶν, φίλος ἤθελεν βί-
ψει ἐπ' αὐτοῦ ἐνδυμα ἵνα τὸν προφυλάξῃ ἀπὸ τὸν καύσωνα
τοῦ ἡλίου, καὶ ἀπὸ τὸ ψυχρὸς τῆς δρόσου· αἱ φροντίδες φίλου
ἐπικαλλύνουσι τὸν θάνατον ἀλλ' εἶναι μόνος!

Ἡ καρδιά αὐτοῦ πάλλει σφοδρῶς, ὁ παλμὸς διακόπτεται,
καὶ ἐπὶ τέλους σταματᾷ. ... τὸ αἷμα του ἀποκαίει καὶ μετὰ
ταῦτα παγώνει καὶ μένει ἐπικρεμάμενον εἰς τὰς φλέβας αὐ-
τοῦ, τὰ βλέφαρά του τρέμουσι καὶ κλείονται, καὶ λέγει: διψῶ!
καὶ ἐκπνέει· χωρὶς οὐδεὶς νὰ τῷ ἀπαντήσῃ.

Ὅτε ὁ ἥλιος ἀνέτειλε, ἐκαθήμην πλησίον τῆς καλύβης,
ἐπὶ λίθου, ἀντὶ θρόνιου χρησιμεύοντος, ἀφ' οὗ ἕνεκα τῶν διαφό-
ρων συμπλεγμάτων τῶν πιτύων καὶ πευκῶν καὶ τῶν βράχων
οὓς ὁ χρόνος ἀποσπᾷ ἀπὸ τῆς κορυφῆς τῶν ὄρεων, καὶ οὓς
ἐπισωρεῖ αὐτομάτως διὰ μόνον τῶν κορυφῶν δένδρων τινῶν
καὶ βράχων ἡδυνάτο τις νὰ διακρίνῃ μακρόθεν τὰς ὠραίας
πεδιάδας τῆς Ἀλσάκης, τῶν ὁποίων τὰ ἄπειρα ὄρια συνεχέ-
οντο μετὰ τῶν ἀναθυμιάσεων τοῦ ὀρίζοντος.

Ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ ἀνθρώπου θεωρεῖ μετὰ θρησκευτικῆς
ἐκπλήξεως τὰ μεγάλα ταῦτα συντρίμματα τῆς κτίσεως. Καὶ
ἡ σμίλαξ (1) ἥτις ἐκτείνει ἐπ' αὐτῶν τοὺς ὀριζοντίους αὐτῆς
κλάδους, τὰ στέφει μετὰ μεγαλοπρεπείας. Τὰ λείψανα τῆς
τέχνης εἰσὶ καταπληκτικὰ, τὰ τῆς φύσεως ὅμως ὑψηλὰ.

Ὡ πόσον ἡ καλλιέργεια τῆς δυστυχίας εἶναι δικαία, πό-
σον αἱ εὐγενεῖς ἀτυχίαι εἰσὶ σεβασταί! πόσον εἶναι βαθὺ τὸ
αἶσθημα τὸ ὁποῖον ἡ ἰδέα τοῦ μεγαλείου, συνδεδεμένου πρὸς
τὴν τῆς καταστροφῆς, ἐμπνέει.

Δὲν ἤξεύρω. . . ἀλλὰ καταλαμβάνω κακῶς, δὲν καταλαμ-
βάνω τὸν ἄνθρωπον τὸν ἄνευ συγκινήσεως βλέποντα γηραιὰν

(1) Δένδρον τῆς Κίνας καὶ τῆς Ἰαπωνίας, πολυειδὲς ἀειθαλὲς καὶ
στενόφυλλον, ποικιλούμενον διὰ τῆς κλαδεύσεως κατὰ βούλησιν,
καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς βλάβης.